

Som kyrkan vill bli betjänad: stiftsprästens kallelse till Opus Dei

"I prästens hjärta klappar en djup längtan efter trohet mot Gud och tjänst åt andra. De som upptäcker sin kallelse att leva Opus Deis anda finner i Det heliga Korsets prästsällskap en hjälp på sin väg till helighet, i full förening med sin biskop och sitt prästerskap."

2025-08-04

Natanael betyder »Guds gåva«.

Denne apostel förekommer endast i ett enda ställe i evangeliet: den där Filippus, hans vän, berättar för honom att han just har funnit Messias. Då går de båda fram till Jesus, och denne säger oväntat högt: »Där är en sann israelit, en som är utan svek.« (Joh 1:47). Förvåningen över dessa ord måste ha varit stor, vilket får Natanael att förbluffat svara: »Hur kan du känna mig?« (Joh 1:48). Hade de kanske setts tidigare utan att han minns det? Men varifrån kom då det där påståendet, sagt som om han känt honom hela livet, som om han visste till och med hans innersta hållning? Då spelar Jesus ut sitt avgörande kort: »Innan Filippus ropade på dig såg jag dig under fikonsträdet.« (Joh 1:48).

Vi vet inte exakt vad Natanael förstod när han hörde dessa ord, men han överlämnade sig genast åt Jesus: »Rabbi, du är Guds Son, du är

Israels konung« (Joh 1:49). Herren visste att detta var de första stegen i Natanaels apostoliska liv, den första värmen från en kallelse som skulle prägla hela hans liv. Därför låter han honom ana en framtid fylld av fruktbarhet: »Större ting skall du få se« (Joh 1:50).

Detta är erfarenheten av varje kallelse – och detsamma händer med vissa stiftpräster som upplever en kallelse att bli en del av Opus Dei: Jesus skänker dem ännu en gång en hjälp och ett uppdrag att "tjäna Kyrkan så som hon vill bli tjänad"^[1]. Dessa präster har blivit kallade där de redan befann sig, under sitt fikonträd. Just där – i sitt yrke, i sitt prästämbete – har de, likt Natanael, känt sig älskade och kallade på nytt av Mästaren.

När dessa präster svarar på denna kallelse, blir de medlemmar i Det heliga Korsets prästsällskap, en

förening av klerker som är oskiljaktigt förenad med Opus Deis personalprelatur, som vi ska se längre fram^[2]. Denna juridiska form gör det inte bara möjligt för dem att bevara sin sonliga relation till sin stiftsbiskop och sin prästerliga broderskap med övriga i stiftets presbyterium – den gör det möjligt att bekräfta och fördjupa dem. Med den helige Josemarías ord förändrar eller överger den stiftspräst som blir kallad till Opus Dei »varken sin kallelse som stiftspräst – sin hängivenhet åt den lokala Kyrkan som han är inkardinerad i, sitt fulla beroende av sin egen ordinarius, sin sekulära andlighet, sin enhet med andra präster osv. – utan han förbinder sig tvärtom att leva denna kallelse fullt ut, eftersom han vet att han ska söka fullkomningen just genom att fullgöra sina prästerliga skyldigheter som stiftspräst«^[3]. Kort sagt: »hans kallelse till Verket förpliktar honom att ”inte överge sin

egen identitet som stifts präst, utan tvärtom leva den med allt större kärlek till Gud«^[4].

San Josemarías kärlek till prästerna

I april 1941 blev den helige Josemaría inbjuden att predika vid en reträtt för stiftspräster. Men vid den tiden insjuknade hans mor i lunginflammation. Situationen verkade inte allvarlig, så Opus Deis grundare bestämde sig för att fortsätta med aktiviteten, där ett femtiotal präster väntade på honom. Flera år senare berättade han om händelsen på följande sätt: »Jag lämnade min mor mycket sjuk i Madrid för att åka till Lérida och hålla en reträtt för stiftspräster. Jag visste inte hur allvarligt det var, för läkarna trodde inte att min mor var nära döden eller att hon inte kunde botas. ”Offra dina besvär för det arbete som jag kommer att utföra”,

bad jag min mor när jag tog farväl. Hon nickade, även om hon inte kunde låta bli att tyst säga: "Den här sonen!" På seminariet i Lérída, där prästerna var på reträtt, gick jag fram till tabernaklet: "Herre, ta hand om min mor, eftersom jag tar hand om dina präster." Mitt under reträtten, vid middagstid, höll jag ett föredrag för dem: jag kommenterade det övernaturliga arbete, det ojämförliga uppdrag som tillkommer modern vid sidan av sin prästson. Jag avslutade och ville stanna kvar en stund i kapellet. Nästan omedelbart kom biskopen, den apostoliske administratören, som också var med i reträtten, till mig med ett sorgset ansikte och sa: Don Alvaro ringer dig på telefon. "Far, mormor har dött", hörde jag Alvaro säga (...). Sedan dess har jag alltid trott att Herren ville ha detta offer av mig, som ett yttre tecken på min tillgivenhet för stiftets präster, och att min mor

särskilt fortsätter att gå i förbön för detta arbete.«^[5].

Förlusten av hans mor medan han arbetade med den gruppen människor var ett tecken som den helige Josemaría för alltid bar med sig i sitt liv som en uppmuntran till hans kärlek till stiftspräster och hans omsorg om heligheten hos dem som är herdar för Guds folk. Mindre än två år efter denna reträtt, i februari 1943, »förstod den helige Josemaría att Gud bad om något av grundläggande karaktär som gjorde det möjligt för honom att räkna med egna präster. Det handlade om att skapa en prästförening knuten till Opus Dei bestående av präster hämtade ur lekmännen i Verket«^[6].
Av denna anledning fattade grundaren i slutet av 1940-talet, när han redan hade präster som skötte Opus Deis verksamhet, ett mycket smärtsamt beslut i sin bön: han tänkte att han skulle lämna Opus Dei

för att helt ägna sig åt att ledsaga stiftsprästerna. Men det var inte Guds plan: kort därefter, år 1950, insåg han äntligen att dessa präster också kunde ingå i det heliga Korsets prästsällskap, utan att det på något sätt påverkade deras tillhörighet till sina stift. »Gud vår Herre – sade den helige Josemaría – ville i sin oändliga godhet ge mig lösningen inom vårt Opus Dei, utan att behöva skapa ytterligare en ny andlig familj: Jag kommer aldrig att sluta tacka för denna försyn.«^[7].

Om vi går tillbaka till evangelietexten i början, när Jesus beskriver de ”större ting” som Nathanael kommer att få se, talar han om att ”himlen öppnas” och hur han kommer att få se ”Guds änglar stiga upp och falla ned över Människosonen” (Joh 1:51). Den 2 oktober 1928, på de heliga skyddsänglarnas högtid, när den helige Josemaría grundade Opus Dei

genom gudomlig inspiration, var stiftsprästerna också där, bland så många vanliga människor, från alla samhällsskikt och yrken. »Ni är lika mycket en del av Opus Dei som jag är«, sade grundaren till dem som ingick i det heliga Korsets prästsällskap.^[8] På något sätt kände den helige Josemaría den dagen dessa »större ting« som varje kallelse inbjuder oss till. Inspirerad av Gud drevs han av en önskan att ta hand om stiftsprästerna sina bröder och att förmedla budskapet om den universella kallelsen till helighet även till dem, mitt i världen, genom deras pastorala arbete och andra vanliga omständigheter. Dessa präster var, liksom varje person som kallats till Opus Dei, en annan »Guds gåva«.

Närmare biskopen och sina prästbröder

Kallelsen till Verket är inte skild från den prästkallelse som man fick flera år tidigare, utan läggs till den, driver den och orienterar den^[9]. Den innebär »total och vanemässig tillgänglighet för att söka helighet i enlighet med Opus Deis anda«.^[10], och detta konkretiseras i »omsorgen om att fullkomligt uppfylla det pastoral uppdrag man fått av sin egen biskop, i vetskap om att var och en måste redogöra för hur detta uppdrag fullgjorts endast till den lokale Ordinarien«.^[11].

Präster som inkardinats i stiftet och som känner sig kallade av Gud att ingå i Opus Dei kan vara adjungerade eller supernumerarier i det heliga Korsets prästsällskap, beroende på hur tillgängliga de är för att bistå sina prästbröder. I båda fallen, som ett resultat av den

förstärkning som kallelsen till Opus Dei innebär för deras tidigare dop- och prästkallelse, skiljer de sig inte på något sätt från sina bröder, och de strävar med all sin styrka efter att till fullo främja prästeskapets enhet, enade med dess överhuvud, biskopen, och gör till sitt eget urkyrkans motto »Nihil sine episcopo«, ingenting utan biskopen. Denna gemenskap får dem att leva i broderlig kärlek med de andra medlemmarna i sitt eget prästerskap och att absolut undvika varje skugga av splittring, för att främja största möjliga enhet bland alla präster.^[12]___

De har omsorg om de andra prästerna i sitt prästerskap och känner att de har sällskap av dem och njuter av den gåva som dessa bröder utgör. Som påven Franciskus bekräftar: ”Broderskap är att medvetet välja att vara helig tillsammans med andra och inte i ensamhet, helig tillsammans med andra”.^[13]___.

Opus Deis prelat sade till de stiftspräster som ingår i det heliga Korsets prästsällskap: »Det är ert särskilda ansvar att främja prästkallelser, och ni är kallade att vara en surdeg av enhet med biskoparna och av broderskap inom prästerskapet i ert stift.«^[14] Det är där, under deras fikonsträd, som Gud välsignar dem och fyller dem med fruktsamhet. Det är där, tillsammans med sina prästbröder, som de blir helgon. Det är där, i det trogna fullgörandet av sina plikter i stiftet, som de möter Gud. Och det är också där som de uppfyller det faderliga råd som den helige Josemaría gav dem: »Se till att ni stöttar varandra, även mänskligt. Ha ett hjärta av kött, för av kött är det hjärta med vilket vi älskar Jesus, och Fadern och den Helige Ande. Om du ser en av dina bröder i trångmål, gå då till honom, vänta inte på att han skall kalla på dig!«^[15] För varje prästbroder har sitt

eget fikonträd och behöver veta att han inte är ensam.

Om den helige Josemaría sade att Opus Dei kommer för att tjäna kyrkan så som kyrkan vill bli betjänad, så gäller detta i synnerhet de stiftspräster som upptäcker sin kallelse i Opus Dei. Kyrka, i sitt ursprungliga grekiska ord ekklesia, syftar på en samling, en gemenskap av människor. Det är detta som Opus Deis frö gör i dem: det stärker deras gemenskap med Gud, tack vare stödet från verkets familj, så att varje präst i sin tur stärker sin gemenskap med sin biskop, med sina prästbröder i stiftet och med alla de troende.

[1] S:t Josemaría, *Brev 8*, n. 1.

[2] Jfr Stadgarna, nr 36 § 2.

[3] S:t Josemaría, Samtal, nr 16.

[4] Stadgar, nr 69.

[5] S:t Josemaría, Brev 26, nr 45.

[6] J. L. González Gullón – J. Coverdale, *Historia del Opus Dei*, Rialp, 2021, s. 125.

[7] S:t Josemaría, Brev 26, nr 44.

[8] Citerad i F. Ocáriz, Herdabrev, 28-X-2020, n. 26.

[9] Jfr Stadgar, nr 58 § 1.

[10] Stadgar, nr 61.

[11] Stadgar, nr 61 § 1.

[12] Jfr Stadgar, n. 69.

[13] Franciskus, Tal vid symposiet ”För en grundläggande teologi om prästämbetet”, 17-II-2022.

[14] F. Ocáriz, Herdabrev, 28-X-2020, s. 26.

^[15] S:t Josemaría, Anteckningar från ett familjemöte med präster, 26 oktober 1972. AGP, P04 1972, II, s. 767.

César Izquierdo y Diego
Zalbidea

Photo: Karl Raymund Catabas -
Unsplash

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
som-kyrkan-vill-bli-betjanad-
stiftsprastens-kallelse-till-opus-dei/](https://opusdei.org/sv-se/article/som-kyrkan-vill-bli-betjanad-stiftsprastens-kallelse-till-opus-dei/)
(2026-03-19)